

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1521/2025
27.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Данијеле Андријашевић, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36.К. бр. 1006/24 од 14.05.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 527/25 од 01.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Данијеле Андријашевић, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36.К. бр. 1006/24 од 14.05.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 527/25 од 01.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 36.К. бр. 1006/24 од 14.05.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 7 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, а које просторије окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву, на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 527/25 од 01.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Данијеле Андријашевић и пресуда Првог основног суда у Београду 36.К. бр. 1006/24 од 14.05.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Данијела Андријашевић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, другостепену одлуку укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење или да „исту укине и преиначи првостепену пресуду Првог основног суда у Београду 36.К. бр. 1006/24 од 14.05.2025. године и окривљеног ослободи од одговорности“.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП коју даље образлаже наводима да је суд окривљеног огласио кривим за кривично дело недавање издржавања у односу на оштећеног ББ, иако није правилно ценио његов умишљај у односу на овог оштећеног и чињеницу да окривљени није имао доказ да се оштећени ББ налази на редовном школовању, тако да у радњама окривљеног нема свести о чињеници да у односу на оштећеног ББ постоји обавеза давања издржавања. Осим тога, по наводима браниоца, из чињенице да је сам окривљени уплаћивао износе произилази да окривљени није поступао са умишљајем, а веровао је да је дуговани износ наплаћен путем принудне наплате, а којим свим наводима бранилац суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се пресуда заснива на незаконитом доказу. Међутим, приликом образлагања овако истакнуте повреде, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правог лека, бранилац наводи да је суд по службеној дужности извршио увид у решења суда и закључке јавних извршитеља те приступио читању писаних доказа (потврде Електротехничке школе „ВВ“ бр. 03 од 23.12.2024. године), иако се читању писаних доказа одбрана противила и иако тужилаштво није предложило извођење доказа, те нижестепени судови погрешно закључују да је предметни доказ прибављен у складу са законом, а којим наводима бранилац суштински указује на учињену повреду закона из члана 350. став 2. ЗКП и члана 15. став 4. ЗКП, које прописују ситуације када председник већа може и без предлога странака, браниоца и оштећеног наредити прибављање нових доказа за главни претрес и могућности суда да наложи странци да предложи допунске доказе или изузетно сам одреди да се такви докази изведу, ако оцени да су изведени докази

противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац указује да је побијаном одлуком учињена и повреда закона из члана 446. ЗКП и члана 449. ЗКП наводима да је оштећена ГГ током поступка по жалби постала пунолетна па је суд морао да отвори претрес како би се иста испитала у својству оштећене.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 15. став 4. ЗКП, члана 350. став 2. ЗКП, члана 440. ЗКП, члана 446. ЗКП и члана 449. ЗКП то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**